

Dr Robert Vannoy , Kings, Wykład 10

© 2012, Dr Robert Vannoy , Dr Perry Phillips, Ted Hildebrandt

Prorok z Judy, Ostrzeżenie Achiasza , Dynastia Baaszy , Przegląd Omriego i Achaba

– Prorok z Judy – 1 Król. 13

Byliśmy w 1 Król. 13. Przyjrzelśmy się temu rozdziałowi, w którym Mąż Boży z Judy wychodzi na północ do Betel i prorokuje przeciwko ołtarzowi Jeroboama, a między innymi podaje długoterminowe proroctwo, że król imieniem Jozjasz ostatecznie spali kości tych fałszywych proroków i kapłanów na tym ołtarzu. Następnie spełniły się pewne prognozy krótkoterminowe, które potwierdziły przewidywania długoterminowe.

Przejdźmy do „D”, „ Ostrzeżenie Achiasza , 1 Królów 14:1-20”.

W porządku, pytanie dotyczy tego, o czym poruszaliśmy ostatnim razem. Pytanie brzmi: ten mąż Boży z Judy został zwiedziony przez starego proroka w Królestwie Północnym i jak wyjaśnimy, co się tam dzieje? Wydaje mi się, że stary prorok z Północy był prawdziwym prorokiem. Usłyszał o tym, co zrobił ten mąż Boży z Judy, gdy stanął twarzą w twarz z Jeroboamem przy tym ołtarzu. Myślę, że współczuł temu, co zrobił. I wygląda na to, że pragnął mieć społeczność z tym człowiekiem, tym pobożnym człowiekiem z południa. Prawdopodobnie przebywał w odosobnieniu i nie miał tam zbyt wielu kontaktów z innymi wierzącymi. Aby to zrobić, kłamał. Wydaje mi się, że w interesie własnym. Oczywiście, kiedy kłamał, nie pełnił funkcji prawdziwego proroka. Dlatego wolę mówić o proroctwie jako o funkcji, a nie o urzędzie. Wydaje mi się, że prorokowanie ma miejsce wtedy, gdy Pan wkłada swoje słowo w usta jakiejś osoby, tak że słowa, które wypowiada, są słowami Boga. Ale to nie znaczy, że za każdym razem, gdy otwierają usta, pełnią funkcję proroka. Ten starzec, chociaż to zrobił i był znany jako prorok, w tym konkretnym przypadku grzeszy i zrobił coś, czego oczywiście nie powinien był robić.

Natomiast mąż Boży z Judy otrzymał bezpośrednie słowo od Pana, że nie będzie wracał tą samą drogą, nie będzie z nikim tam jadł chleba ani pił wody, lecz usłuchał tego

starca, kiedy powiedział, że ma objawienie. Słuchał starego proroka, mimo że było to sprzeczne z wcześniejszym objawieniem, które otrzymał. Nie powinien był go słuchać, bo Bóg nie zaprzecza sobie. Bóg nie powiedziałaby jednego, a drugiego czegoś innego. Dlatego uważam, że obydwaj mężczyźni byli winni.

Otóż mąż Boży z Judy, który sprzeciwił się słowu Bożemu, został za to osądzony. Następnie stary prorok pełni funkcję prawdziwego proroka, kiedy mówi: „To się z tobą stanie: nie spocziesz ze swoimi ojcami”. I został zaatakowany i zabity przez lwa. Zatem w tym momencie ponownie pełni on funkcję prawdziwego proroka. Ale kiedy go okłamał, postąpił z pewnością bardzo niegodziwie. To był grzeszny czyn. Można być prawdziwym prorokiem, ale nie być dobrym człowiekiem. Zwykle prorok jest osobą pobożną, ale możesz być prawdziwym prorokiem i złym człowiekiem. Ten gość to ilustruje. Balaam był pogańskim wróżbitą, a jednak prawdziwym prorokiem, ponieważ Pan włożył jego słowa w jego usta. Chciał przekląć Izrael, ale nie mógł; zamiast tego pobłogosławił Izrael. Myślę, że takie przypadki są wyjątkami, ale myślę, że ważne jest, aby zdać sobie sprawę z różnicy, że prorok nie zawsze jest prorokiem we wszystkim, co mówi. Potrafi źle mówić. Pełnisz więc *funkcję proroczą* i myślę, że jest to lepszy sposób mówienia o tym, co się dzieje.

Bierzesz Natana, gdy Dawid go pyta: „Czy mam zbudować świątynię, zbudować dom dla Pana?” A Natan mówi: „Śmiało, zrób to; niech cię Pan błogosławi.” Ale widzisz, to były jego własne słowa. To nie było słowo Boże, ponieważ tej nocy Pan przyszedł do niego i powiedział: „Wróć i powiedz Dawidowi: Nie będziesz mi budował domu. Zbuduję ci dom” – w sensie dynastii. Więc Nathan źle się wyraził. Przemówił, gdy Dawid poprosił go, aby przemawiał jako prorok. Mówił jak mężczyzna. Musiał wrócić i poprawić się, gdy przyszło do niego słowo Pana.

Elizeusz i szydercza młodzież i niedźwiedzie   Jest to uznanie Słowa Bożego wypowiedzanego przez proroka i jeśli ten prorok będzie wyśmiewany, to nie jest to sprawa osobista; to sprawa biurowa. Myślę, że w przypadku Elizeusza uznali, że jest on następcą Eliasza i chociaż naśmiewali się z niego, że jest łysy, ich brak szacunku

wykraczał poza to, co dotyczyło jego funkcji i urzędu. Werset drugi z 2 Królów 2:23: „Stamtąd Elizeusz udał się do Betel. Gdy szedł drogami, wyszli z miasta młodzieńcy i drwili z niego: «Idź na górę, łysy». Powiedzieli: „Idź na górę!” Odwrócił się i w imieniu Pana rzucił na nich przekleństwo, a przyszły dwa niedźwiedzie i poturbowały 42 młodzieńców”. Komentarz, który umieściłem w studium biblijnym NIV, brzmi: „Elizeusz rzucił przekleństwo podobne do przekleństwa przymierza z Księgi Kapłańskiej 26:21-22”. Wynik stanowił ostrzeżenie przed sądem, który spadnie na cały naród, jeśli będzie on trwał w nieposłuszeństwie i odstępstwie.

Zatem pierwsze czyny Elizeusza wskazywały na jego służbę, która miała nastąpić po błogosławieństwach przymierza z Bogiem, które miały towarzyszyć tym, którzy na niego spoglądali. Widzicie, że tam, w Jerychu, miało miejsce uzdrowienie wodą, co było odpowiedzią na jedno z tych pytań. Jego pierwszy czyn, początek jego służby, wskazywał na błogosławieństwa, które spadną na tych, którzy będą na niego patrzeć, ponieważ na tych, którzy się od niego odwrócą, spadną przekleństwa przymierza. Wydaje mi się więc, że istnieje pewna symbolika związana z relacją, czy też postawą, można powiedzieć, tych młodych ludzi, którzy byli przeciwni Elizeuszowi i postawie narodu wobec Pana. W tej akcji nie jest to tylko osobista zemsta, zemsta na kimś, kto z niego drwił. Jego znaczenie znajduje odzwierciedlenie w jego biurze. Ale odzwierciedla to także postawę narodu wobec Pana, ponieważ z pewnością postawa wobec Elizeusza obejmowała tę postawę wobec Pana, ponieważ był on prorokiem Pana. Tekst pozostawia to otwarte; nie jest powiedziane, że zostali zabici. Nie jestem pewien, co kryje się za tym hebrajskim słowem. Mógłbym zanotować, że to sprawdziłem i spróbować przypomnieć sobie w przyszłym tygodniu, aby skomentować to. To jest 2 Królewska 2:24.

D. Ostrzeżenie Achiasza skierowane do Jeroboama – 1 Król. 14

Wróćmy do ostrzeżenia Achiasza, 1 Król. 14. Ten sam prorok, który powiedział Jeroboamowi, że otrzyma królestwo, teraz oznajmia, że zostanie mu ono odebrane. To jest w wersecie 7 i następnym w rozdziale 14. Pan mówi Achiaszowi: „Idź i powiedz Jeroboamowi to, co mówi Pan, Bóg Izraela: «Wywołałem cię spośród ludu i uczyniłem

cię wodzem nad moim ludem, Izraelem». Wyrwałem królestwo domowi Dawida i dałem je tobie, ale nie byłeś jak mój sługa Dawid, który przestrzegał moich przykazań i szedł za mną całym sercem, czyniąc tylko to, co było słuszne w moich oczach. Zrobiłeś więcej zła niż wszyscy, którzy żyli przed tobą. Stworzyłeś sobie innych bogów, bożki z metalu. Doprowadziłeś mnie do gniewu i wepchnąłeś mnie za plecy. Z tego powodu sprowadzę nieszczęście na dom Jeroboama. Wytępię Jeroboama każdego mężczyznę w Izraelu, niewolnika i wolnego. Spalę dom Jeroboama, jak pali się łajno, aż wszystko zniknie. Psy będą jeść tych, którzy umrą w mieście, należących do Jeroboama, a ptaki powietrzne będą żerować na tych, którzy umrą na wsi. Pan przemówił.”

Achiasz przekazuje więc wiadomość o sędzie Jeroboamowi . Jak pamiętacie, akcja rozgrywa się w rozmowie Jeroboama z Eliaszem w sprawie jego chorego syna. Wysłał swoją żonę w przebraniu i nie zwodzi w ten sposób Eliasza. Ale powiedziano mu, że syn umrze. I znajdujecie to w wersecie 12, gdzie mówi: „A ty wracaj do domu. Gdy tylko wejdziecie do waszego miasta, chłopiec umrze”. Myślę, że to interesujące, że pojawia się refleksja na temat tego, co często nazywa się „pozewem dotyczącym przymierza”. Myślę, że dostrzegacie odzwierciedlenie tego pozwu przymierza i wyroku, który ogłasza Achiasz . Zauważyliście, że w wersecie 7 i 8 Achiasz recytuje łaskawe czyny Pana: „Wywołałem cię spośród ludu i ustanowiłem cię wodzem nad moim ludem, Izraelem. I wyrwałem królestwo domowi Dawida, i dałem je wam”.

Zatem ci z Was, którzy znają analogię między traktatami hetyckimi a biblijnym materiałem przymierza, traktaty hetyckie zaczynają się od tego historycznego prologu. Podobnie ma się rzecz z biblijnym przymierzem z łaskawymi czynami Pana: „Ja jestem Pan, który was wyprowadził z ziemi egipskiej. Dlatego zrób to i to i to.” Tak więc, kiedy Izrael odwróci się od przymierza i zostanie wysłany prorok, aby sprowadzić Izraela z powrotem do przymierza, często w księgach proroczych (teraz nie jest to księga prorocza, ale jest to mowa proroka), że prorocy będą użyj formy, która odzwierciedla tę formę przymierza. Najpierw wyrecytują łaskawe czyny Pana: „Oto, czego ja dokonałem, a ty uczyniłeś coś takiego. Byłem wierny i łaskawy, a wyście się odwróciliście i byliście nieposłuszni” – po czym ogłasza wyrok. Widzicie więc, że w rozdziałach 7 i 8a mamy do

czynienia z łaskawymi czynami Pana. A w 8b i 9 masz akt oskarżenia: „Ale nie byłeś jak mój sługa Dawid. Zrobiłeś więcej zła niż wszyscy, którzy byli przed tobą. Stworzyliście sobie innych bogów”. Trzecim elementem jest zdanie z 1 Księgi Królewskiej 14, werset 10 i następane: „W związku z tym oto, co zamierzam zrobić”. Myślę więc, że można to dostrzec w formie przesłania, które przynosi Achiasz . W porządku, to było „D” „Ostrzeżenie Achiasza dla Jeroboama”.

E. Panowanie Nadaba – 1 Królów 15:25-28 „E” na twoim arkuszu to: „Panowanie Nadaba, 1 Królów 15:25-28”. W rozdziale 14 i na początku rozdziału 15 powracasz do Judy z Roboamem. Ale potem w 15:25 czytamy: „Nadab, syn Jeroboama, został królem Izraela w drugim roku panowania Asy, króla Judy. Panował nad Izraelem dwa lata.” Nadab panował tylko dwa lata. Masz tylko te cztery wersety, które o nim mówią, wersety 25-28. Tak naprawdę nie jest ważnym królem i zginął w czymś, co można nazwać buntem pałacowym. Czytacie w wersecie 27: „ Baasza , syn Achiasza z domu Issachara, spiskował przeciwko niemu i pobił go w Gibbethon , mieście filistyńskim, podczas gdy Nadab i cały Izrael oblegał je. Baasza zabił Nadaba w trzecim roku panowania Asy, króla judzkiego, i objął po nim władzę królewską”.

2. Dynastia Baaszy

A. Sukcesja

Baashy To prowadzi nas do części „2”, „Dynastii Baashy ”, gdzie mam kilka podpunktów. „a” to „Jego sukcesja”. Nie zamierzam poświęcać dużo czasu tej dynastii Baaszy , ale jej następstwo to 1 Król. 15:27-30, a następnie 33 i 34. Jak już wiemy, Baasza zabił Nadaba, który był synem Jeroboama. Następnie wymordował cały dom Jeroboama, spełniając przepowiednię Eliasza, że dom Jeroboama zostanie zniszczony. Zatem czytacie w wersecie 29: „Nie pozostawił Jeroboamowi nikogo, kto by oddychał; wytracił ich wszystkich zgodnie ze słowem Pana danym przez sługę jego Achiasza , Szilonitę, z powodu grzechów Jeroboama”.

B. Wojny Baaszy przeciwko Judzie – 1 Królów 15:32

W porządku, „b” to: „Jego wojny przeciwko Judzie, 1 Królów 15:32”. Właśnie otrzymaliśmy krótkie oświadczenie: „Była wojna pomiędzy Asą i Baaszą, królem Izraela, przez cały ich panowanie”. Teraz czytamy o tym więcej, gdy czytamy o panowaniu Asy na Południu. Baasza walczył z Asą na południu. Powodem tej wrogości była próba uniemożliwienia mieszkańcom północy udania się na południe w celu oddawania czci. Jeroboam zbudował tam ołtarze. Martwił się tym i gdy Baasha wstępuje na tron, nadal jest tym zaniepokojony. Jak omawialiśmy w zeszłym tygodniu, kiedy Baasza atakuje południe, Baasza prowokuje Asę do zawarcia sojuszu z Ben- Hadadem z Damaszku w Syrii. Następnie Baasha był zmuszony zaprzestać presji, którą wywierał na południe. W porządku, więc to były jego wojny z Judą.

C. Proroctwo Jehu – 1 Królów 16:1-7 „c”, „Proroctwo Jehu, 1 Królów 16:1-7”. Teraz Jehu nazywany jest tutaj „Jehu, synem Chananiego”. To nie ten sam Jehu, który później był królem. Ale ten Jehu był prorokiem i powiedział Baaszy, że jego dom zostanie zniszczony, podobnie jak dom Jeroboama. Czytasz w wersecie 3, że Pan mówi przez Jehu: „Zaraz wytracę Baaszę i jego dom. Uczynię twój dom podobnym do domu Jeroboama, syna Nebata. Te, które umrą w mieście, należące do Baaszy, będą jeść psy, a zmarłych na wsi będą żerować ptaki powietrzne”.

D. Panowanie Ela – 1 Królów 16:8

„d” to: „Panowanie Eli, 1 Król. 16, werset 8 i następne”. Był synem Baaszy i znowu nie był ważnym królem. Panował tylko dwa lata. Na końcu wersetu 8 czytacie: „Ela, syn Baaszy, został królem Izraela i panował w Tirsie dwa lata”.

Następnie następuje kolejna rewolucja, która brzmi „e”, „Uzurpacja Zimriego, 1 Król. 16:9-13”. Zimri, jeden z urzędników Eli, spiskował przeciwko niemu. A w 10 czytacie: „Zimri wkroczył, powalił go i zabił... a potem zastąpił go na stanowisku króla”. Zatem Zimri był jednym z urzędników Eli. Spiskuje przeciwko niemu. Zabija go, a potem robi to samo, co zrobił Baasha. Zabija cały dom Baaszy. I czytacie to w wersecie 11: „Zabił całą rodzinę Baaszy. Nie oszczędził żadnego mężczyzny, ani

krewnego, ani przyjaciela”. Panowanie Zimriego było jednak bardzo krótkotrwałe. Panował siedem dni. Czytacie to w wersecie 15: „Zimri panował w Tirsie siedem dni”. A potem się zabił. Czytacie w wersecie 18, kiedy Omri maszeruje przeciwko Tirsie, gdzie był Zimri, czytacie w wersecie 17: „Omri i wszyscy Izraelici z nim wycofali się z Gibbethon i oblegli Tirszę. Kiedy Zimri zobaczył, że miasto zostało zdobyte, wszedł do cytadeli pałacu królewskiego i podpalił pałac wokół siebie. I umarł z powodu grzechów, które popełnił, czyniąc zło w oczach Pana, chodząc drogami Jeroboama”.

F. Interregnum, cztery lata. A litera „f” na twojej kartce to: „Interregnum, cztery lata”. Wydaje się, że po śmierci Zimriego nastąpił czas walki pomiędzy Omrim i Tibnim o władzę królewską. Wydaje się, że minęły cztery lata, zanim Omri w końcu zwycięży i skonsoliduje władzę na tyle, aby zostać ogłoszony królem i władcą. Mówię to dlatego, że jeśli spojrzysz na 1 Królów 16:15, przeczytasz tam: „W 27 roku panowania Asy, króla judzkiego, Zimri panował w Tirsie przez siedem dni”. A potem Zimri popełnia samobójstwo. Ale porównujesz to z 16:23, gdzie Omri zostaje królem i czytasz: „W 31 roku panowania Asy, króla Judy, Omri został królem Izraela. Panował 12 lat.” Sześciu z nich w Tirsie; to jest wersec 23. Jest to więc 31. rok w porównaniu z 27. rokiem Asy. Wygląda więc na to, że mamy do czynienia z okresem czterech lat, podczas którego toczy się walka pomiędzy Omrim i Tibni. W wersecie 21: „Lud Izraela podzielił się na dwie frakcje: połowa popierała Tibniego jako króla, druga połowa popierała Omriego. Ale zwolennicy Omriego okazali się silniejsi niż zwolennicy Tibniego. I Tibni umarł, a Omri został królem”. Tak naprawdę oficjalnie zaczyna panować w 31 roku panowania Asy. Wygląda więc na to, że mamy naprawdę długi okres niestabilności i niepewności co do tego, kto naprawdę zwycięży i zostanie królem.

D. Dynastia Omriego

1. Sam Omri – 1 Król. 16:

15-28 Sukcesja – 1 Król. 16:21-22 b. Jego nowy napis

Ok, to sprowadza nas do „D”. To były dwie pierwsze dynastie Izraela. „D” to „dynastia Omriego”. A „1” pod „D” to „Sam Omri, 1 Król. 16:15-28”. Miałem tam trzy podpunkty, pierwszy to: „Sukcesja, 1 Królów 16:21, 22”. Już to sprawdziliśmy. W wersetach 21 i 22 czytacie o walce pomiędzy Omrim i Tibnim, a w wersecie 23 czytacie, że on zostaje królem. Czytacie, że panował 12 lat, z czego sześć w Tirsie, co oznacza, że panował sześć lat w Samarii. „D” na twoim arkuszu to: „Jego nowa stolica”. Czytasz werset 24: „Kupił wzgórze Samarii od Szemera za dwa talenty srebra i zbudował na wzgórzu miasto, nazywając je Samarią od Szemera, poprzedniego właściciela wzgórza”. Omri jest ważnym władcą. Wybiera lokalizację, która była strategicznie zlokalizowana. Zostało ono dobrze wybrane, położone na wzgórzu, łatwe do obrony, centralnie położone na terytorium Królestwa Północnego i tam lokuje nową stolicę. Samaria pozostała wówczas stolicą Królestwa Północnego od tego momentu aż do niewoli w 722 rpn. Szybko stała się jeszcze większa niż Jerozolima i stała się najważniejszym miastem w Palestynie. Kiedy Asyryjczycy w końcu przybyli i zaatakowali Królestwo Północne, Samaria była w stanie utrzymać się przez trzy lata. Rozpoczęli oblężenie tego miasta, które było trudne do zdobycia, i udało im się stawić opór, aż w końcu musieli się poddać. Ale Omri ustanawia nową stolicę.

C. Jego męstwo stanu „C” to „jego męstwo stanu”. To jest w twoim schemacie. Niewiele się o tym mówi, ale najwyraźniej zaprzyjaźnił się z Judą. Nie czytamy o wojnach pomiędzy Królestwem Północnym i Południowym w czasach Omriego. Nie ma tam żadnej wzmianki o konflikcie. Wydaje się, że zawarł sojusze z niektórymi okolicznymi narodami, co jest jasne w przypadku Fenicjan, ponieważ jego syn Achab poślubił Izebel, która była córką króla Tyru. Czytacie to w 1 Królów 16, werset 31, pod komentarzami do Achaba, gdzie jest napisane, że „poślubił Izebel, córkę Etbaala, króla Sydończyków, i zaczął służyć Baalowi i oddawać mu cześć”. Bez wątplenia jednak był to przymierze małżeńskie zawarte pomiędzy Omrim i Etbaalem, królem Sydończyków.

D. Znaczenie

Omriego W porządku, „D” to: „Jego znaczenie”. W 1 Księdze Królewskiej niewiele jest o nim napisane. Masz tylko wersety 23-28, sześć wersetów. Ale interesującą rzeczą jest to, że w źródłach asyryjskich Izrael nazywany jest „Krainą Omriego ” dopiero w roku 733 przez Tiglata-Pilesera III. To jest rok 733 p.n.e., 150 lat później. Omri żyłby około 880 rpn. W 733 rpn Tiglat-Pileser III, odnosząc się do Izraela, mówi o nim jako o „krajnie Omriego ” . Salmanasar III nazywa Jehu „synem Omriego ” . Jehu klęczy przed władcą asyryjskim i składa daninę, ale Salmanasar nazywa Jehu „synem Omriego ” , co jest interesujące, ponieważ w rzeczywistości nie był synem Omriego . W rzeczywistości to Jehu unicestwił dynastię Omriego , czyli ród Achaba. Ale widzisz, imię to było ważne dla Asyryjczyków, którzy nie znali wszystkich szczegółów linii królewskich w Izraelu. Jest znany jako syn Omriego , ponieważ zasiada na tronie w Samarii. A potem także Mesza, król Moabu, na kamieniu Moabitów mówi, że „ Omri , król Izraela, przez wiele lat poniżał Moaba i okupował ziemię Medaba ”. Medaba to obszar na wschód od Jerycha, po wschodnim brzegu rzeki Jordan. Zatem z niektórych z tych pozabiblijnych wzmianek wynika, że Omri był dość znaczącą postacią, mimo że tekst biblijny nie mówi o nim zbyt wiele.

Powiedziałem coś o tym wcześniej w tym kursie i myślę, że powodem, dla którego tekst biblijny nie skupia się na Omrim, jest to, że celem autora 1 i 2 Księgi Królewskiej nie było skupianie się na czynnikach politycznych i ekonomicznych. To właśnie kwestie przymierza – kwestie wierności Izraela wobec Pana – są dla autora najważniejsze. Zamiast więc rozwodzić się nad Omrim , skupia się na Achabie, synu Omriego , który poprzez małżeństwo z Izebel wprowadził kult Baala. Dostajesz wiele całych rozdziałów poświęconych Ahabowi, znacznie więcej niż Omriemu . Myślę, że możemy powiedzieć, że relacja Achaba do Omriego jest pod tym względem podobna do relacji Salomona do Dawida: każdy odziedziczył królestwo, które ustanowił jego ojciec. Można powiedzieć, że Salomon pojawił się na scenie po tym, jak Dawid naprawdę zbudował królestwo . Achab pojawia się na scenie po tym, jak Omri ustanowił ważne królestwo na północy Izraela. Każdy odziedziczył królestwo, które założył jego ojciec.

2. Achab – 1 Król. 16-22 a. Osoba Achaba – 1 Królewska 16:29-34 W porządku, to prowadzi nas do Achaba, który w twoim arkuszu ma numer „2”. Jest tam sporo rozdziałów (rozdz . 16-22) poświęconych Ahabowi. Zauważ, że mam tu także sporo podpunktów. Służba Eliasza i Elizeusza w dużej mierze przypada na czasy Achaba. Teraz Elizeusz wykracza poza to i sięga czasów synów Achaba. Ale spójrzmy najpierw na osobę Achaba, 1 Królów 16:29-34. „W 38^{roku} panowania Asy, króla Judy, Achab, syn Omriego, został królem Izraela i panował nad Izraelem w Samarii przez 22 lata. Achab, syn Omriego , wyrządził więcej zła w oczach Pana niż którykolwiek z tych, którzy byli przed nim. Nie tylko uważał za trywialne popełnienie grzechów Jeroboama, syna Nebata , ale także poślubił Izebel, córkę Etbaala , króla Sydończyków, i zaczął służyć Baalowi i oddawać mu cześć. Postawił Baalowi ołtarz w świątyni Baala, którą zbudował w Samarii. Achab uczynił także słup aszery i uczynił więcej, aby pobudzić do gniewu Pana, Boga Izraela, niż wszyscy królowie izraelscy przed nim. Za czasów Achaba Hiel z Betel odbudował Jerycho. Położył jego fundamenty kosztem swego pierworodnego syna Abirama , a jego bramy wznosił kosztem swego najmłodszego syna Seguba , zgodnie ze słowem Pana wypowiedzianym przez Jozuego, syna Nuna”.

Jeśli chodzi o jego osobę, przedstawia się go jako czyniącego więcej zła niż jakikolwiek król przed nim. Nie tylko kontynuował kult cielca Jeroboama – co staje się prawie trywialną rzeczą – ale poszedł znacznie dalej i ustanowił kult Baala. Zatem wyraźnie łamie nie tylko drugie przykazanie, ale także pierwsze. Służył innym bogom.

Jerycho   Masz listę rzeczy, których dokonał, która kończy się wzmianką o ponownym ufortyfikowaniu Jerycha, werset 34. Od czasu podboju Jerycho pozostawało tak zwanym „miastem otwartym”. Pamiętajcie, kiedy Izraelici weszli do Kanaanu, Pan wydał Jerycho w ich ręce, gdy maszerowali wokół miasta, a mury runęły. Zostali zniszczeni z rąk Pana. W tym czasie Jozue rzucił przekleństwo na każdego, kto odbuduje Jerycho.

Teraz myślę, że jest w tym pewne znaczenie. Możesz zadać pytanie: „Dlaczego Jerycho miało pozostać miastem otwartym?” Wydaje mi się, że zamysłem Boga jest, aby

te zrujnowane mury były świadectwem, czyli symbolem dla wszystkich przyszłych pokoleń, że Izrael otrzymał tę ziemię z ręki Pana w darze Jego łaski. To nie ich strategia wojskowa ani siła militarna zdobyły dla nich ziemię Kanaan. Pan im to dał. A ruiny te miały być pomnikiem faktu, że otrzymali ziemię z ręki Boga w darze Jego łaski. Miało więc pozostać miastem otwartym, jako świadectwo faktu, że bezpieczeństwo Izraela nie leży w fortyfikacjach wojskowych. Ich bezpieczeństwo leżało gdzie indziej, było w posłuszeństwie Panu, a Pan obiecał, że będzie ich chronił.

Ale teraz na tronie północy zasiada król, który nie jest prawdziwym królem przymierza, a on patrzy na to miasto z jego zrujnowanymi murami i jego zdaniem jest to raczej obciążenie niż siła. To raczej zobowiązanie niż symbol obietnicy. Czytacie więc, że w czasach Achaba Hiel odbudowuje Jerycho i myślę, że należy to rozumieć jako odnawia je, odbudowuje mury. Mówi o założeniu fundamentów i wzniesieniu jego bram. Czyni to jednak kosztem swoich dwóch synów, zgodnie z przekleństwem Jozuego.

To wraca do Jozuego 6:26. Rozdział szósty Jozuego opowiada o zdobyciu Jerycha, a Jozue mówi w wersecie 26: „Przeklęty przed Panem człowiek, który podejmie się odbudowania tego miasta Jerycho. „Za cenę swego pierworodnego syna założy jego fundamenty; kosztem swego najmłodszego postawi jego bramy”. I myślicie przez cały ten czas, przez czasy sędziów, czasy Saula, czasy Dawida, aż do czasów Salomona, aż do wszystkich wielkich działalności budowlanej Salomona, Jerycho pozostało miastem otwartym. Zależy to od tego, jak ustalisz czas podboju, ale jeśli przyjmiesz rok 1446 p.n.e., to teraz cofniesz się do lat 800., czyli pięciu lub sześciuset lat. Dlatego przez długi czas pozostawało miastem nieufortyfikowanym. Ale teraz Achabowi się to nie podoba. Myślę, że postawa Achaba jest taka, że nie ufa Panu, ale swoim własnym strategiom wojskowym, fortyfikacjom, armiom i tak dalej.

B. Żona Achaba, Izebel – 1 Królów 16:31   „B” to „Jego żona, 1 Królów 16:31”.
Ożenił się z Izebel, córką Etbaala, króla Sydończyków. Tyr i Sydon były zamożnymi miastami handlu morskiego na wybrzeżu Fenicji. Prawdopodobnie małżeństwo zostało zaaranżowane w związku z sojuszem Etbaala z Omrim, ojcem Achaba. Jak czytamy w

kolejnych narracjach, Jezebel okazuje się kobietą o bardzo silnej woli i bezwzględności. Prawdopodobnie przyjechała do Izraela myśląc, że ci ludzie to ludzie zacofani, niekulturalni w porównaniu z Tyrem i Sydonem, myśląc, że ich religia jest nie do przyjęcia. Ustanawia więc kult Baala i utrzymuje trzon złożony z 450 proroków Baala i 400 proroków bogini Aszery. Czytaliście to w 1 Królów 18:19: „Zwołajcie lud z całego Izraela, aby spotkał się ze mną na górze Karmel. Przyprawdźcie 450 proroków Baala i 400 proroków Aszery, którzy jedzą u stołu Izebel”. W ten sposób zatroszczyła się o tych 850 pogańskich proroków, których sprowadziła do Królestwa Północnego.

Pokazuje także, że jej koncepcja królestwa jest całkowicie sprzeczna z biblijną lub przymierzową koncepcją królestwa w sprawie winnicy Nabota. Pamiętajcie, że Achab był niezadowolony, ponieważ nie mógł przekonać Nabota, aby sprzedał swoją winnicę, a Izebel wkracza w to i nadużywa wymiaru sprawiedliwości. Powołuje fałszywych świadków, którzy zeznają przeciwko Nabotowi, przez co zostaje ukamienowany. Następnie zabiera majątek i oddaje go Achabowi. To ten incydent. Oczywiście Achab miał pewien współudział, że się na to zgodził i to właśnie to wydarzenie doprowadziło do proroctwa Eliasza dotyczącego sądu nad domem Achaba. Ale tym razem Izebel z pewnością jest wybitną postacią w Królestwie Północnym i odegrała aktywną rolę we wprowadzeniu kultu pogańskiego do Królestwa Północnego. 1 Królów 16:32, 33: „W świątyni, którą zbudował w Samarii, wznosił ołtarz Baalowi, wykonał słup aszery i uczynił więcej, aby wywołać gniew Pana, Boga Izraela, niż wszyscy przed nim królowie izraelscy”.

Kiedy Jeroboam utwierdził złote cielce, o czym mówiliśmy już wcześniej, wygląda na to, że choć w dalszym ciągu łamał drugie przykazanie: „nie będziesz czynił sobie podobizny rytej”, to nadal próbował oddawać cześć Panu, choć przez niewłaściwe postępowanie znaczy, ale to wciąż był Pan. Gdy to uczynił, skarcił go za to mąż Boży z Judy. A Baasza, gdy kontynuował kult cielca, został skarcony przez Jehu, syna Chananiego. Ale teraz masz nową rzecz: to nie tylko złoty cielec. Teraz jest to kult Baala, wprowadzony przez Achaba.

Eliasz i Elizeusz Pan sprzeciwia się temu, wysyłając Eliasza i Elizeusza. Zatem tutaj, w samym sercu Księgi Królewskiej, na końcu 1 Księgi Królewskiej i nakładającej się na pierwszą część 2 Księgi Królewskiej, znajduje się duża ilość materiału przekazanego służbie Eliasza i Elizeusza. Myślę, że kult Baala reprezentował największy kryzys w życiu religijnym Izraela od czasu wejścia do Kanaanu aż do czasów Chrystusa. Jeśli się nad tym zastanowić, jest to poważny kryzys dla Izraela. Czy prawdziwa wiara pozostanie wśród ludu Bożego? Dlatego też wiele uwagi poświęca się służbie Eliasza i Elizeusza, gdy stawiają czoła temu problemowi.

Interesującą rzeczą jest to, że mamy tu także do czynienia z jednym z najwspanialszych okresów cudów i znaków, jednym z najwspanialszych okresów, jakie można znaleźć w całej Biblii. Wydaje się, że wielkim momentem zwrotnym w historii odkupienia zwykle towarzyszą znaki i cuda. Jeśli się nad tym zastanowisz przez chwilę, moim zdaniem masz w zasadzie cztery okresy w biblijnej historii wielkich cudów. Miałeś to w czasie Exodusu i Podboju. Macie ich tutaj w czasach Eliasza i Elizeusza. A potem otrzymujecie je w czasach życia Chrystusa, a także w początkach Kościoła. Są to wielkie punkty zwrotne w historii odkupienia, po których następuje swego rodzaju obfitość cudów w tych krytycznych okresach historii odkupienia.

OK, chcę w tym miejscu przerwać na chwilę naszą dyskusję na temat Achaba i przejść do dyskusji na temat czegoś, co powiedziałem, że zamierzam omówić, a mianowicie: Jak dojdziemy do znaczenia tych narracji na dzień dzisiejszy? Innymi słowy, jak głosić na podstawie historycznych narracji Starego Testamentu? Zróbmy sobie przerwę, a kiedy wrócimy, chcę początkowo poruszyć tę kwestię w bardziej teoretyczny sposób i prawdopodobnie to wszystko, co zrobimy dziś wieczorem. Następnie przyjrzymy się niektórym z narracji o służbie Eliasza i tam przejdziemy do próby zilustrowania na podstawie niektórych fragmentów tego, o czym mówiliśmy, w bardziej teoretyczny sposób. Jak dotrzeć do znaczenia tych narracji? Zróbmy więc 10 minut przerwy, wrócmy i przejdźmy do tego.

Ostateczna edycja: dr Perry Phillips
Z ponowną narracją dr Perry'ego Phillipsa